

عنوان مقاله:

دعا و نیایش در اندیشه عرفانی مولانا در مثنوی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه، دوره 4، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

سهیلا شاه کرمی - دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، آموزگار دوره ابتدایی، بخش مرکزی سرپل ذهاب

خلاصه مقاله:

دعا یک ترکیب ملکوتی و معجون الهی است که در هر آن رازی نهفته است وسیله ی ارتباط با خدا و راز و نیاز و انس و یاد پروردگار جهان می باشد، بهترین وسیله ی تکامل و سیر و صعود و قرب به خداست. نیایش در لغت به معنای راز و نیاز و طلب و درخواست از معبود ازلی و ابدی است و معادل آن در ادب عربی کلمه دعا می باشد. دعا یکی از ارکان اصلی حیات اغلب انسان ها و به ویژه مومنان به امور غیبی است. اعتقاد به تاثیر دعا در تحولات هستی از ایمان و یقین انسان ها به وجود نیروی برتر و تصرف اراده او در هستی نشات می گیرد. در ادبیات عرفانی همواره از ارتباط با خداوند و نیایش با او به کرات صحبت شده است که در این میان مثنوی شریف مولانا بزرگترین و غنی ترین شاهدهی است که جلوه این نوع ارتباط با حق را در قالب حکایات به نمایش گذاشته است. در این مقاله که به روش تحلیلی توصیفی انجام گرفته است برآنیم که مقوله دعا و نیایش را از دیدگاه عرفانی مولانا مورد بحث و واری قرار دهیم. هدف این پژوهش بررسی جلوه های نیایش در مثنوی مولانا است.

کلمات کلیدی:

نیایش، دعا، عرفان، حضرت حق، مثنوی، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834482>

